

KORKEIMMALLE HALLINTO-OIKEUDELLE

ASIA: Vastaselitys asiassa (DN:o 0946/1/12), valittaja Helsingin Seudun
Lintutieteellinen Yhdistys Tringa ry.

VASTASELITYKSENANTAJA, VALITTAJA:

Helsingin Seudun Lintutieteellinen Yhdistys — Helsingforstraktens Ornitologiska
Förening Tringa r.y.
Rekisteröity yhdistys
Helsinki

PROSESSIOSOITE:

OTK Aki Arkiomaa
BirdLife Suomi ry
Annankatu 29 A 16
00100 Helsinki
aki.arkiomaa@birdlife.fi
GSM 040- 547 6175

VASTASELITYS:

Valittaja Tringa ry uudistaa kaiken aiemmin lausumansa. Vastineessa todetaan että yhdistys olisi suullisesti kieltänyt sen omistamien allihavaintojen käyttämisen valituksenalaisessa asiassa. Yhdistys ja asiamies ei ole tietoinen mistään tällaisesta eikä riistakeskukseen ole tämän asian osalta edes oltu suullisesti yhteydessä. Muussa yhteydessä Suomen riistakeskukselle on tarjottu mahdollisuutta saada tiira.fi aineistoa käyttöönsä, mutta riistakeskus ei ole halunnut tästä tehdä sopimusta.

Täytäntöönpano muutoksenhausta huolimatta

Valittaja viittaa aiemmin lausumaansa. Kevätaikainen allin metsästys ei ole luonteeltaan sellaista toimintaa, että sen välitön täytäntöönpano olisi tarpeen. Kyse on yksinomaan harrastustoiminnasta, eikä siihen liity mitään yleistä etua tai haitan torjuntaa.

Viranomaisten on omalla toiminnallaan ja luvan hakijoiden omalla toiminnallaan varmistettava, että aikataulut mahdollistavat oikeussuojajärjestelmän ja hyvän hallinnon toteutumisen.

Haluamme huomauttaa, että toisin kuin Suomen riistakeskus vastineessaan antaa ymmärtää, ei se ole muuttanut täytäntöönpanokäytäntöään myöhemmin tältä osin. Tringa ry on 5. heinäkuuta 2012 tehnyt oikeuskanslerille kantelun koskien Suomen riistakeskuksen keväällä 2012 myöntämiä poikkeuslupia (liite 25). Valitus on tehty siksi, että Suomen riistakeskus on Uudenmaan alueella myöntänyt valtaosan vuosilupatyypisistä lintujen tappamista koskevista poikkeusluvista voimaan tuleviksi ennen valitusajan päättymistä.

Viranomaisen Suomen riistakeskus on siis toiminut hyvän hallinnon ja oikeuskäytännön vastaisesti sekä kyseisessä valituksenalaisessa luvassa että sen jälkeisissä luvissa.

Allin suojelutilanne

Suomen riistakeskus toteaa, että se arvioi ”*allikannan suojelutilan keväällä 2011 silloin käytettävissä olevien parhaiden tieteellisten tietojen valossa.*”

Valittaja kiistää tämän väitteen täysin. Suomen riistakeskus käytti päätöksensä perusteluina vain vanhentuneita tietoja, sivuuttaen täysin kaikki ne tutkimukset ja tietolähteet, joissa allin Itämerellä talvehtivan kannan taantuminen oli todettu. Lupaviranomainen sekä asetuksen valmistellut Maa- ja metsätalousministeriö käyttivät päätöksessään hyväksi myös BirdLife Internationalin www-sivustoa, mutta sitäkin tarkoituksenhakuisesti todeten lajin maailmanlaajuisen uhanalaisluokituksen elinvoimaiseksi, mikä tieto sivuilta on löydettävissä.

BirdLife Suomen metsästysasetuksesta antamassa lausunnossa

<http://www.birdlife.fi/suojelu/lausunto/2011/birdLife-lausunto-allin-kevatmetsastysasetus-2011.pdf> (liite 26) on tuotu esiin tuoreet tutkimustiedot allikannan tilasta ja todettiin allikannan taantuneen jopa alle puoleen. Vastaavat tiedot tuotiin esiin myös BirdLife Suomen vuonna 2010 antamassa lausunnossa koskien sen aikaisia metsästysasetuksen 29 § 5 kohdan mukaisia poikkeuksia eli allin kevätmetsästystä (liite 27).

Vastaavat tiedot allikannan taantumisesta olivat vuonna 2011 myös BirdLife

Internationalin www-sivulla, vaikka Suomen riistakeskus antaa omassa lausunnossaan ymmärtää, että tieto olisi siltä puuttunut. Suomen riistakeskus on todennut, että ”Suomen riistakeskuksella on vankka käsitys, että poikkeuslupaharkinnan aikaan sivustolta ei löytynyt kyseistä kuvausta Itämeren allikannan heikkenemisestä”. Sanamuodot kyseisellä www-sivustolla ovat jonkin verran muuttuneet, kun mainittu SOWBAS selvitys julkaistiin loppuvuonna 2011 ja se on huomioitu tekstissä. Itämeren allikannan huono tila on kyseisellä www-sivustolla sen sijaan ollut jo vuosia, jos riistakeskus olisi lukenut arvioinnin kunnolla. Riistakeskuksen vankka käsitys ei siis perustu tosiasioihin.

Allin maailmanlaajuinen uhanalaisluokitus muuttui sen sijaan vasta vuonna 2012. Tarkastelua viivästyttiin vuosia SOWBAS-julkaisun odottamisen vuoksi, mikä on ollut myös riistaviranomaisten tiedossa. Allikannan tilasta kyseinen julkaisu ei kuitenkaan tuonut tietoon mitään olennaisia muutoksia siihen nähden, mitä jo muista tutkimuksista tiedettiin ja, jotka olivat myös riistahallinnolla tiedossa, mutta joita hallinto ei ole lupaharkinnassaan käyttänyt.

Suomen riistakeskus toteaa selityksessään, että ”*Esimerkiksi vuosina 2007-2011 Uudenmaan vuotuinen allien kevätlinnustussaaalis on ollut keskimäärin 324 kappaletta.*”

Haluamme kiinnittää oikeuden huomion siihen, että Riista- ja kalatalouden tutkimuslaitoksen (<http://www.rktl.fi/tilastot/tietokanta/>) metsästystilastojen mukaan Uudenmaan riistanhoitopiirin alueen vuotuinen allisaalis samoina vuosina oli keskimäärin 6340 yksilöä, josta siis keskimäärin yli 6000 yksilöä metsästettiin syksyllä. Syysmetsästysmäärä on nähdäksemme kovin suuri, kun otetaan huomioon se, että allin kevätmetsästystä on Uudellamaalla harjoitettu lintudirektiivin 9 artiklan kohdan 1c mukaisena poikkeuksena, koska pienten määrien metsästykselle ei ole muuta tyydyttävää ratkaisua. Samojen tilastojen mukaan alli on ollut Uudenmaan maakunnassa keskimäärin toiseksi metsästetyin riistasorsalaji vuosina 2007-2011.

Suomen riistakeskuksen allikannan maailmanlaajuisista uhanalaisluokitusta vähättelevä toteamus ”*Muutaman sadan allin tappaminen kiistatta miljoonissa laskettavasta allipopulaatiosta ei vaikuta allin suojelutilanteeseen*” osoittaa metsästysviranomaisten valitettavaa välinpitämätöntä suhtautumista allin heikentyneeseen suojelutilanteeseen,

mitä pidämme myös syynä sille, ettei lajin heikentyneen tilan osoittavia tutkimustietoja ole otettu tosissaan, eikä niitä ole käytetty.

Allin esiintyminen ja metsästettävyys

Suomen riistakeskus toteaa vastineessaan, että ”*Suomen riistakeskus on tehnyt kyseessä olevan poikkeuslupapäätöksen tuolloin käytettävissä olleiden parhaiden tietojen perusteella. Poikkeuslupaharkinnan jälkeen allien esiintymisestä on saatu lisää tietoa (Ellermaa, M. ja Lehikoinen, A. 2011).1. Suomen riistakeskus korostaa erityisesti sitä, että tässä prosessissa oleellista on se, onko Suomen riistakeskus toiminut oikein tuolloin vallinneessa tilanteessa ja silloin käytettävissä olevien tietojen perusteella.*”

Valittaja kiistää, että Ellermaan ja Lehikaisen 2011 julkaisussa olisi ollut uutta aikaisemmin tuntematonta tietoa. Edelleen on erikoista, että riistakeskus vetoaa Ellermaan ja Lehikaisen julkaisuun allin esiintymisestä. Metsästysviranomaisten tulee itse virkatyönä tuottaa asianmukaista tietoa metsästyslajien esiintymisestä ja siten sen tulee lupaviranomaisena omata paras tietämys asiasta. Valittaja on aiemmin kritisoinut voimakkaasti nykyistä tapaa eli tietolähteenä on luvanhakijan itsensä antamat tiedot. Kyseisessä selvityksessä on ainoastaan tuotu julkaisun muodossa esiin ja tarkennettu jo aiemminkin tiedossa olleita asioita allin esiintymisestä ja metsästämisestä. Nämä tiedot Suomen riistakeskus on aiemminkin kiistänyt ja vastineestaan päätellen kiistää edelleen. Selvityksessä olevat tiedot koskevat yleisesti lintuharrastajien (ja myös metsästäjien) tietämiä tietoja allin syksyisestä esiintymisestä ja metsästettävyydestä Uudellamaalla. Allin syysaikaista esiintymistä Uudellamaalla on kuvattu aiemmin yleisesti mm. Uudenmaan linnusto -kirjassa, lukuisissa Tringa-lehden katsauksissa ja Rönnskärin lintuaseman vuosikertomuksissa. Esimerkiksi Uudenmaan Linnusto-kirjassa (Solonen, Lehikoinen ja Lammi 2010) todetaan mm. ”*Allit levähtävät myös syksyisin Suomenlahden pohjoisosissa ja tuhansien tai jopa 10 000 – 20 000 yksilöiden paikalliskeräyksiä havaitaan joka syksy ulkomerellä*”.

Suomen riistakeskus toteaa vastineessaan seuraavasti:

”*Kaiken lisäksi keskusmuseo viittaa lausunnossaan aineistoon Ahvenanmaalta*

talvilaskennan aikaan 25.12.-7.1. Tämä ajanjakso on kuitenkin allien metsästettävyyden kannalta epäoleellinen, koska olosuhteet meri- linnustukselle ovat vuoden viimeisinä päivinä lähtökohtaisesti kelvottomat ja suurin osa ajanjaksosta ei edes sisälly sallittuun allin metsästysaikaan. Allien esiintyminen Ahvenanmaan talvilintulaskentareiteillä vuoden vaihteen tietämissä on mitä suurimmassa määrin epäoleellista arvioitaessa Raaseporin alueen syksyisiä metsästysmahdollisuuksia. Tapa, jolla valittaja pyrkii käyttämään lausunnosta irrottamaansa yksityiskohtaa, herättää epäilyn valittajan tarkoitushakuisuudesta myös muiden viittausten osalta.”

Luonnontieteellisen keskusmuseon lausunnossa on kuvattu edellä lisäksi myös mm. allin syksyistä esiintymistä syysmetsästysajan ajoittumisen näkökulmasta. Tässä tapauksessa valittajan tarkoituksena on osoittaa, että talvilintulaskenta-aineisto niiltä osin kuin se kuvaa lajien esiintymistä vuodenvaihteen tienoilla, kuvaa lajin esiintymistä syysmuuttokauden jälkeen siihen saakka, kunnes merialue jäätyy. Talvilintulaskennat osoittavat, että alli esiintyy laskenta aikana rannikolla, mikä tukee kantaa, että alli esiintyy rannikolla myös syysaikana.

'Ducks on Åland and in the southwestern Finland' käsikirjoituksen osalta uudistamme aiemmin lausumamme käsikirjoituksen laadusta ja julkaisutarpeesta. Käsikirjoituksen osalta emme edes tiedä, onko Uusimaa mukana selvityksessä. Toisaalta se on irrelevanttia, koska Uudenmaan osalta on julkaistu kattavampi ja metodologisesti parempi selvitys (Liite 23 Ellermaa & Lehikoinen 2011).

Allin metsästettävyys läntisellä Suomenlahdella

Suomen riistakeskuksen näkemykset allin metsästettävyydestä, vaatimus allin esiintyvyydestä rannan läheisyydestä, liian suuret parvet ja tuulisuuden vaikutus herättävät valittajassa perusteltua ihmetystä. Syysmetsästystilastot osoittavat, että lintujen keskittymisestä, sääoloista ja esiintymisen satunnaisuudesta huolimatta Uudeltamaalta, myös Uudenmaan länsiosista saadaan merkittäviä määriä alleja syysmetsästysaaliiksi. Suomalainen metsästäjä on käsityksemme mukaan varsin taitava allien pyynnissä.

Niiltä osin kun Suomen riistakeskus väittää, ettei Ellermaa & Lehikoinen (2011) tai muiden esittämämme todisteiden mukaan voida tehdä johtopäätöksiä allin

metsästettävyydestä Raaseporin alueella tai valituksenalaisella alueella, herättää meissä kysymyksen, mitkä todisteet olisivat Suomen riistakeskukselle riittäviä?

Alli on Uudenmaan itäosissa runsaampi kuin länsiosissa, kuten riistakeskuskin toteaa. Suurempi runsaus itäosassa ei tarkoita, että laji olisi vähälukuinen länsiosissa toisin kuin riistakeskus väittää. Alli on runsas myös länsiosassa, vaikka on itäosassa runsaampi. Tämä selviää kiistatta mainitusta selvityksestä.

Suomen riistakeskus pitää Hangon lintuasemalla ”*tehtyjen havaintojen edustavuutta laajemman alueen allimäärien arvioinnissa kyseenalaisena. Kohtuullisen laajalla alueella Hangon lintu- aseman läheisyydessä ei voida metsästä, eivätkä tällä alueelle tehdyt havainnot suuristakaan paikallisista lintumääristä tarkoita, että linnut olisivat edes tällä alueella metsästävissä. Vielä epävarmempaa on tehdä niiden pohjalta arvioita laajemman alueen lintumääristä saati lintujen metsästettävyydestä. Valittaja viittaa pyytämiinsä allihavaintoihin Rönnskärin lintuasemalta. Suomen riistakeskus tuo esille, että Rönnskär sijaitsee alueella, jolle kevätlinnustuspäivä ei ole myönnetty. Valituksenalaisen poikkeusluvan alueelle on Rönnskäriltä matkaa vähimmilläänkin yli 45 kilometriä. Kyseisten havaintojen todistusarvo nyt arvioitavana olevassa tilanteessa on hyvin vähäinen.*”

Havaintoasemien aineistojen perusteella voidaan hyvin tehdä yleistyksiä lajien esiintymisestä. Resurssit eivät salli havaintoasemien perustamista joka saareen. On ilmeistä, että Rönnskärin ja Hangon välisellä alueella samanlaisessa ympäristössä allin esiintyminen on hyvin samankaltaista (mm. Ellermaa & Lehikoinen 2011).

Emme ymmärrä, mitä Suomen riistakeskus tarkoittaa sillä, ettei Hangon lintuaseman aineistoa voi käyttää esiintymisen todisteena, koska alueella ei saa metsästä. Metsästyshäirintäalueilta varsinkin kokeneiden lintujen poistuma metsästysalueelta on tunnettu tosiasia, minkä vuoksi vastaavasti lintujen viipymä on sellaisilla alueilla, joilla metsästyks on kielletty, suurempi, mikä ilmiö on lukuisissa tutkimuksissa todettu. Mikäli jollakin alueella ei esiinny paljon lintuja voimakkaan metsästyspaineen ja –häirinnän vuoksi, ei sitä voi pitää perusteena metsästyksen kevätkauteen siirtämiselle. Viranomaisen ei ole näyttänyt toteen, että metsästyshäirintä olisi Raaseporin alueella niin suurta, ettei sieltä saada merkittäviä allisaaliita syksyisin.

Suomen riistakeskuksen mukaan ”*Havainto Segelskäriltä ei myöskään osoita Suomen riistakeskuksen tehneen väärää tulkintaa muun tyydyttävän ratkaisun olemassa olosta valituksenalaisessa päätöksessä ja sitä koskevalla poikkeuslupa-alueella.*”

Valittajan on vaikea ymmärtää Suomen riistakeskuksen logiikkaa koskien selvityksen todistusarvoa. Ellermaan & Lehikoisen (2011) selvitys osoittaa, että Tammisaaren merialueilla on syksyllä runsaasti alleja ja, että mm. Segelskärin alueella allien tiheys oli suuri ja että alleja havaittiin myös muilla alueilla. Lisäksi selvityksessä todetaan, että allin metsästystä havaittiin allilaskennoissa Raaseporin länsiosassa yhdellä kerralla kuuden ja toisella kerralla viiden venekunnan voimin. Kun tähän vielä liitetään se tosiasia, että metsästäjät yleisesti tietävät allin metsästystä harjoitettavan syksyllä Raaseporin saaristossa ja valituksenalaisen luvan alueella, on valittajalle herännyt kysymys siitä, mikä olisi Suomen riistakeskukselle riittävä peruste osoittamaan muun tyydyttävän vaihtoehdon olemassaolon.

Lintujen luonnollinen sijoittuminen suhteessa rantaan on käsiteltävän kysymyksen näkökulmasta merkityksetön. Suomen riistakeskuksen vastineen mukaan lintujen rantojen läheisyys on lupaharkinnassa merkityksellinen seikka. Haluamme korostaa, että selvityksessä havaitun ja yleisesti tiedetyn mukaan alleja metsästetään yleisesti myös veneestä, ja lintuja houkutellaan houkutuskuvin eli kaavein kauempaa lähelle rantaa maalta metsästettäväksi. Uskomme, että myös Suomen riistakeskus tietää nämä metsästysmuodot. Tiedossamme ei ole, että lintudirektiivin 9 artiklaa pitäisi tulkita siten, että linnun esiintyminen alueella ei riitä, vaan linnun pitäisi sijoittua juuri tietyllä tavalla, jotta se olisi metsästäjälle helpompi saalis. Olemme vakuuttuneita siitä, että lintudirektiivin tulkinnan näkökulmasta linnun esiintyminen suuralueella riittää. Myöskään Suomen saamassa tuomiossa C-344/03 rannan läheisyysargumenttia ei otettu huomioon, vaikka se tuotiin Suomen valtion puolelta toistuvasti esiin.

Suomen riistakeskuksen näkemyksen mukaan Ellermaan ja Lehikoisen (2011) selvityksessä ”*Suhteellisen pieni osuus, 4,5 %, alleista havaittiin alle 50 metrin etäisyydellä rannasta*”. Vastoin riistakeskuksen näkemystä määrää voidaan pitää varsin suurena, kun se suhteutetaan siihen, kuinka pieni on rannan osuus koko selvitysalueen alasta. Pienenä ei voi myöskään pitää sitä, että 4,5 % havaituista linnuista tarkoittaa absoluuttisena lukuna 2900 lintua, mikä on huomattavasti suurempi kuin alueella keväällä metsästettävien allien määrä, ja alle puolen kilometrin

etäisyydellä, minkä arvioitiin olevan etäisyys, jolta allit tulevat houkutuskuville olleen 20 700 allia eli noin kolmannes kaikista havaituista alleista. Mielestämme oikea johtopäätös on, että keskimäärin allit sijoittuivat lähelle rantaa.

Muu tyydyttävä ratkaisu ja kielteinen päätös 2011/00137 Uusimaa

Suomen riistakeskuksen mukaan ”Hangan Rannikkopatteriston Merilinnustajat ry:n lupa-alue on luonteeltaan erilainen kuin valituksenalaisen poikkeusluvan lupa-alue. Hangan Rannikkopatteriston Merilinnustajat ry:n lupa-alue koostuu kahdesta suuresta linnakesaaresta ja näitä ympäröivistä vesialueista ja pienemmistä saarista. Suomen riistakeskus selvitti allien metsästettävyyttä ja muun tyydyttävän vaihtoehdon olemassa oloa hakijoille osoitetuilla lisäselvityspyynnöillä. Hangan Rannikkopatteriston Merilinnustajien antamassa selvityksessä kerrotaan, että heidän alueellaan syksyinen allien metsästys on tyydyttävä ratkaisu kevätmetsästykselle.

Suomen riistakeskuksen näkemyksen mukaan oli perusteltua hylätä kyseinen hakemus, koska hakija itse nimenomaisesti katsoi syksyisten metsästysmahdollisuuksien muodostavan heidän alueellaan tyydyttävän ratkaisun keväiselle metsästykselle. Hangan Rannikkopatteriston Merilinnustajien metsästysalueet sijaitsevat suurehkoilla saarilla ja niiden ympäröimillä pienemmillä saarilla sekä vesialueilla. On uskottavaa, että suurten linnakesaarien rantamilla metsästystä voidaan harjoittaa sellaisissa olosuhteissa, missä metsästys ei enää onnistu ulkosaariston pienillä luodoilla tai niiden läheisyydessä. Saarten varustuksesta ja käytössä olevasta kalustosta riippuen rantautumismahdollisuudet ovat saman saariston eri saarille hyvin erilaisia. Se, että osa eri hakemusten osista on lähellä toisiaan, ei millään muotoa osoita, että Suomen riistakeskus olisi tehnyt väärän ratkaisun, tai että myös valituksenalaisessa tapauksessa muu tyydyttävä ratkaisu olisi ollut olemassa.”

Valittaja haluaa huomauttaa, että Hangan rannikkopatteriston metsästäjien metsästysalueet sijaitsevat varsin kaukana Ellerman & Lehiköisen (2011) selvityksen mukaisista parhaista allialueista. Tästä huolimatta kyseisen metsästysseuran rehelliset metsästäjät ovat tuoneet omassa selvityksessään esiin, että metsästys onnistuu myös syksyllä, koska alueella esiintyy metsästykselle riittäviä määriä alleja.

Kuten olemme valituksessamme tuoneet esiin, ei ole millään tavoin uskottavaa, että

valituksenalaisen luvan ja mainitun hylätyn luvan olosuhteet olisivat allin esiintymisen suhteen poikkeavat ainakaan siten, että hylätyn lupahakemuksen alueella olisi vähemmän alleja kuin myönnetyn luvan alueella.

Mitä tulee sääolosuhteisiin, niin valittaja katsoo, että huolimatta siitä, että heikkotuulisten päivien lukumäärä on syksyllä kevättä noin puolet pienempi, päivien lukumäärä on hyvinkin riittävä siihen, että asiaansa vihkiytyneet metsästäjät pystyvät saamaan riittävästi allisaalista. Kuten Ellerman & Lehikoisen (2011) artikkelissa todetaan, päivittäiset saalismäärät voivat olla varsin suuria: koemetsästäjä sai kolmena testipäivänä saaliiksi 19, 9 ja 4 allia, mitä pidämme erinomaisena saaliina. Riista- ja kalatalouden tutkimuslaitoksen mukaan (<http://www.rktl.fi/tilastot/tietokanta/>) vuosina 2010-2011 keskimäärin 106 800 metsästäjää harrasti vesilintujen metsästystä ja vesilintusaalis oli keskimäärin yhteensä 526 700 yksilöä eli 4,9 yksilöä / vesilinnustusta harrastava metsästäjä.

Koemetsästäjä sai siis kolmella metsästyskerralla yhteensä 6,5 -kertaisen vuosittaisen vesilintusaaliin kaikkiin Suomen vesilinnustajiin verrattuna. Koemetsästys toteutettiin toki Espoossa, eikä Raaseporissa, kuten Suomen riistakeskuskin on tuonut esiin, mutta valittaja pitää ilmeisenä, että metsästäjä pystyy lajin helpon metsästettävyyden ansiosta saavuttamaan varsin helposti keskimääräisen vesilinnustajan saaliin myös Raaseporissa. Lisäksi valittaja uskoo, että suomalaiset allin metsästystä harjoittavat metsästäjät ovat niin taitavia, että he selviävät, onnistuvat rantautumaan ja jopa pystyvät metsästämään alleja viittä metriä tuulisemmissakin oloissa. Varsinkin kun on kyse poikkeusluvan mukaisista saaristolaisista.

Kaikesta edellä mainitusta ja allin runsaasta syysesintymisestä huolimatta asian ratkaisun näkökulmasta pidämme kiistattomana sitä, että valituksenalaisen luvan osalta lintudirektiivin 9 artiklan mukainen muu tyydyttävä ratkaisu on metsästäminen valtion yleisillä merialueilla, jolle siirtymistä kyseisen metsästyseuran alueelta ei voida mielestämme pitää kohtuuttomana.

Skaldö Skärgårds jaktförening rf:n edustaja on vastauksessaan todennut, että ”Förr fanns det möjlighet till jakt av andra fågelarter och alfågel förekom i inre skärgården även om hösten”. Ottamatta kantaa allin nykyesiintymiseen lausunnossa todetaan, että ennen allin esiintyi sisäsaaristossa myös syksyllä. Lausunto osoittaa allin luonnollisen syysesintymisen sisäsaaristossa ja siten poikkeusluvan tarpeettomuuden. Arvailujen varaan jää, miksi

metsästysseuran edustajan mukaan allii ei enää esiinny sisäsaaristossa. Yhtenä ilmeisenä syynä voisi olla Itämeren allikannan romahtaminen ja uhanalaistuminen. Toivottavaa on, ettei allin uhanalaistuminen ole peruste kevätmetsästyksen jatkamiselle.

KIRJALLISET TODISTEET:

Liite 25. Tringa ry:n kantelu oikeuskanslerille 5.7.2012. Teemana riistakeskuksen ratkaisukäytäntö ja oikeusjärjestyksen perusteella oikeutettujen odotusten suojelun laiminlyönti.

Liite 26. BirdLife Suomi ry:n lausunto 29.3.2011 asetusluonnoksesta koskien metsästyslain 41 B §:n mukaisia poikkeuslupia. Teemana viranomaisten tiedossa olevat allin suojelutilannetta ja esiintymistä koskevat tutkimukset.

Liite 27. BirdLife Suomi ry:n lausunto 31.3.2010 koskien metsästysasetuksen 29 §:n mukaisia poikkeuslupia. Teemana viranomaisten tiedossa olevat allin suojelutilannetta ja esiintymistä koskeva tutkimus.

Helsingissä 4. päivänä tammikuuta 2013

Helsingin Seudun Lintutieteellinen Yhdistys — Helsingforstraktens
Ornitologiska Förening Tringa r.y.

Aki Arkiomaa

OTK, Helsinki

Helsingin Seudun Lintutieteellinen Yhdistys ry:n asiamies